

SEKUNDINI

SUM BROYTTU LÍVIÐ

– EG STÓÐ OG **PRÁTAÐI** VIÐ EIN **KOLLFIRÐING** HAR Á **KEIINI**, MEÐAN EG HEYSAÐI **JARNSTATIVINI** TIL PLATTARNAR UPP Í **LASTINA**. KOYRDI SO **KRANABEININI** INN OG SETTI **KÓS** MÓTI **VESTMANNA**. EIN SMÁDRONGUR **SÁ**, AT **KRANIN** VAR **UPPI**, MEN TÁ **PÁPI** HANSARA **RINGDI** TIL MÍN, **BÝTTI** HANN UM UPPÁ **SIFFRINI** OG FEKK TÍ **IKKI** FATUR Á MÆR. **EYÐUN HANSEN** SMÍLIST VIÐ **SORGBLÍÐNI**, MEÐAN HANN **GREIÐIR** FRÁ UM **LAGNUTÚRIN** VIÐ **LASTBILINUM**, FRÍGGJAKVÖLDIÐ **9. NOVEMBER** Í FJÖR

SAMRØÐA

Jón Brian Hvidtfeldt
jonbrian@socialurin.fo

Tað knirkar og dungar úr trappuni, tá elektronikkurin broytir tey fimm trinini til eina rampu, ið kann koyrast upp og niður. Hon manglar at finjusterast.

Linda hevur hug at ilskast, men velur at geva sær tol. Hon trillar Eyðun út á rampuna, og trýstir á knøttin. Spakuliga flytir rampan seg tann líta meturin niður í stovuna, sum er bygd eitt sindur forskotið í hædd, sammett við restina av miðhæddini.

– Tit taka næsta túr, sigur hon flennandi til journalistin og myndamannin.

Vit eru heima hjá Lindu Christophersen og Eyðuni Hansen í Fløttisgøtu 6 í Vestmanna. Uttan fyri er alt túnið grivið upp, og arbeiðsmenn eru í holt við at stoypa og fylla upp í brattlendinum, soleiðis at koyrandi er heilt oman til dyrnar. Inni í hugnaligu húsunum eru tey komin so nøkunlunda uppundan, hurðakarmar eru breiðkaðir og onkur veggur tikin niður. Enn mangla tó fleiri snøklar at gerast.

– Vit fluttu inn her í 1988. Her er

VANLUKKAN BROYTTI LÍVIÐ HJÁ LINDU CHRISTOPHERSEN OG EYÐUNI HANSEN

gott at búgva, veðurgott og eisini eitt gott grannalag, sigur Eyðun Hansen.

– Nógv hava sagt við okkum, at vit skuldu bara verið verandi í Danmark, tí har eru tilboðini betri og møguleikarnir fleiri. Men tað er her, at vit hava okkara lív, leggur Linda Christophersen afturat.

Sjálv er hon sættað úr Vestmanna. Eyðun vaks upp úti á Heygnum Mikla í Havn, men hevur búð í Vestmanna síðani 1985.

Eftir sjei mánaðir, fyrst á Ríkissjúkrahúsinum, síðani sjúkrahúsinum

í Glostrup og til seinast á uppvenjingarmiðstöð í Hornbæk, eru hjúnini í holt við at byggja sær eitt heilt nýtt lív saman í Vestmanna.

– Á skít also, brestur úr Eyðuni.

Leysa plátan, ið hvílir niður á beinini á Eyðuni og verður brúkt sum borð, fer bráðliga undan honum. Nærum fulli tekoppurin stoytist niður á beinini og síðani út yvir stovugólvið.

Eyðun kann ikki annað enn eygleiða støðuna. Hann skeitir yvir á Lindu, sum longu er lopin eftir einum klúti.

– Eg haldi ikki, at teið var so heitt,

sigur Eyðun, meðan Linda turkar upp.

Hann merkir einki. Men fyrr hevur 54 ára gamli kroppurin brent seg illani av heitum lœði, hóast Eyðun sjálvur ikki hevur varnast tað. Tí eru tey uppá vakt.

Eyðun Hansen er lammaður, frá bringuni og allan vegin niður í tærnar. Armarnar hevur hann vant somikið uppáftur, at teir kunnu brúkast. Men høgri armur hevur tað framvegis við at detta niður aftur, tá hann verður lyftur upp um høvd. Men framvegis er einki samband við hendurnar, frá hondliðunum og út í fingrasspissarnar.

Vanlukkan

Fríggjadagurin 9. november í fjør er ein vanligur dagur, eins og aðrir. Eyðun, sum eigur egið virki við tveimum lastbilum, fær ein túr úr Kollafirði til Vestmanna. Á keiini í Kollafirði stendur hann og prátar við ein truckførara, meðan hann fjarstýrir krananum, ið heysar jarnstativini, ið verða brúkt til at seta plattar á, upp í lastina.

– Klokkan var umleið hálvum seks, tá eg koyri kranabeinini inn og seti kós móti Vestmanna. Men eg gloymi kranan, greiðir Eyðun frá.

Linda og dótturin Lis skrivaðu dagbók, fyrstu tíðina meðan Eyðun lá á Ríkissjúkrahúsinum
Við loyvi frá familjuni prenta við brotbitar úr bókini:

10. november Tá vit koma til trauma-sentrið á Ríkissjúkrahúsinum standa eini 10 fólk til reiðar at taka ímóti Eyðuni. Hann skal bæði í røntgen og skannara, og vit biða og biða.

11. november Vit mæta klokkan sjei um morgunin fyri at vera saman við Eyðuni áðrenn skurðviðgerðina, sum fer at taka fyra til sjei tímar. Hann tyktist ógvuliga nervøsur ella bangin. Ein lækni greiðir okkum trídliga og greitt frá, hvat tey vita og alt tað, sum tey ikki vita um støðuna hjá Eyðuni. Aftaná surðviðgerðina liggur hann har, knýttur í eina røð av tólum og slangum.

12. november Eyðun vaknar, tá vit koma inn á stovuna. Hann liggur í respirator og fær ikki tosað, so tað er ringt at skilja, hvat hann meinir við. Vit dryppa vætu í eyguni, strekkja armarnar, geva honum vatn. Og so alt umaftur. Ein lækni greiðir stutt frá skurðviðgerðini. Hann dugir væl at greiða frá, men kann ikki geva nøkur lyfti um framstig.

13. november Tá vit koma inn til Eyðun, situr hann uppi í einum stóli, mest líkum einum

tannlæknastóli. tey kalla hann »kongastólur«. Í dag fær hann at drekka við súgvirari, og tað er eitt framstig, sum vit eru glað fyri. Tey taka lungamynd og hjartamynd, og tað sær gott út.

14. november Eyðun flytir armin, lyftir albogarnar. Hann sendir mær mussar.

15. november Eyðun skal aftur undir skurð. Høvdið er stabilt, men lækarnir meta tað vera best at seta skrávur inn,

báðumegin brotið í rygginum, soleiðis at tað skal hanga betri saman.

16. november Eyðun klárar at sita tveir tímar í »kongastólinum«. Hann fær trimmað hárið. Í dag klárar hann at eta eitt hálv jogurt. Respiratorin verður tikin frá eina løtu, og ein proppur settur í hálsin, so vit kunnu hoyra málið á honum. Eyðun fortelur, hvussu hann lá í lastbilinum við høvdinum niðureftir.